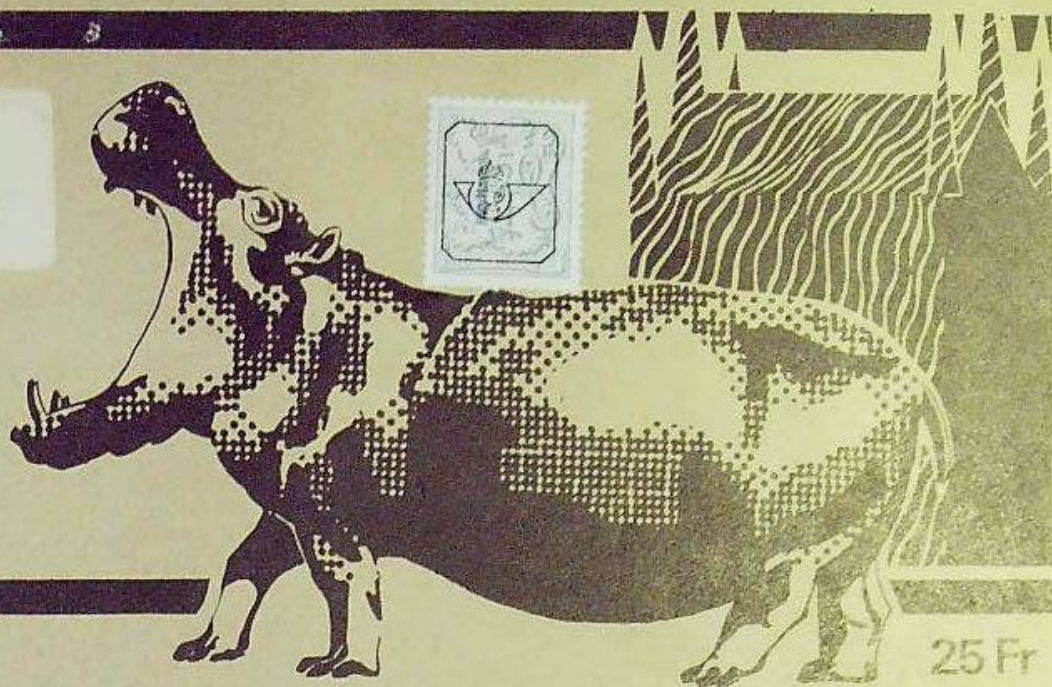

het dijlepaard

MARTENS T. - SCHOETERS B.
PLEINSTRAAT 72
3030 LEUVEN (HEVERLEE)

25 Fr

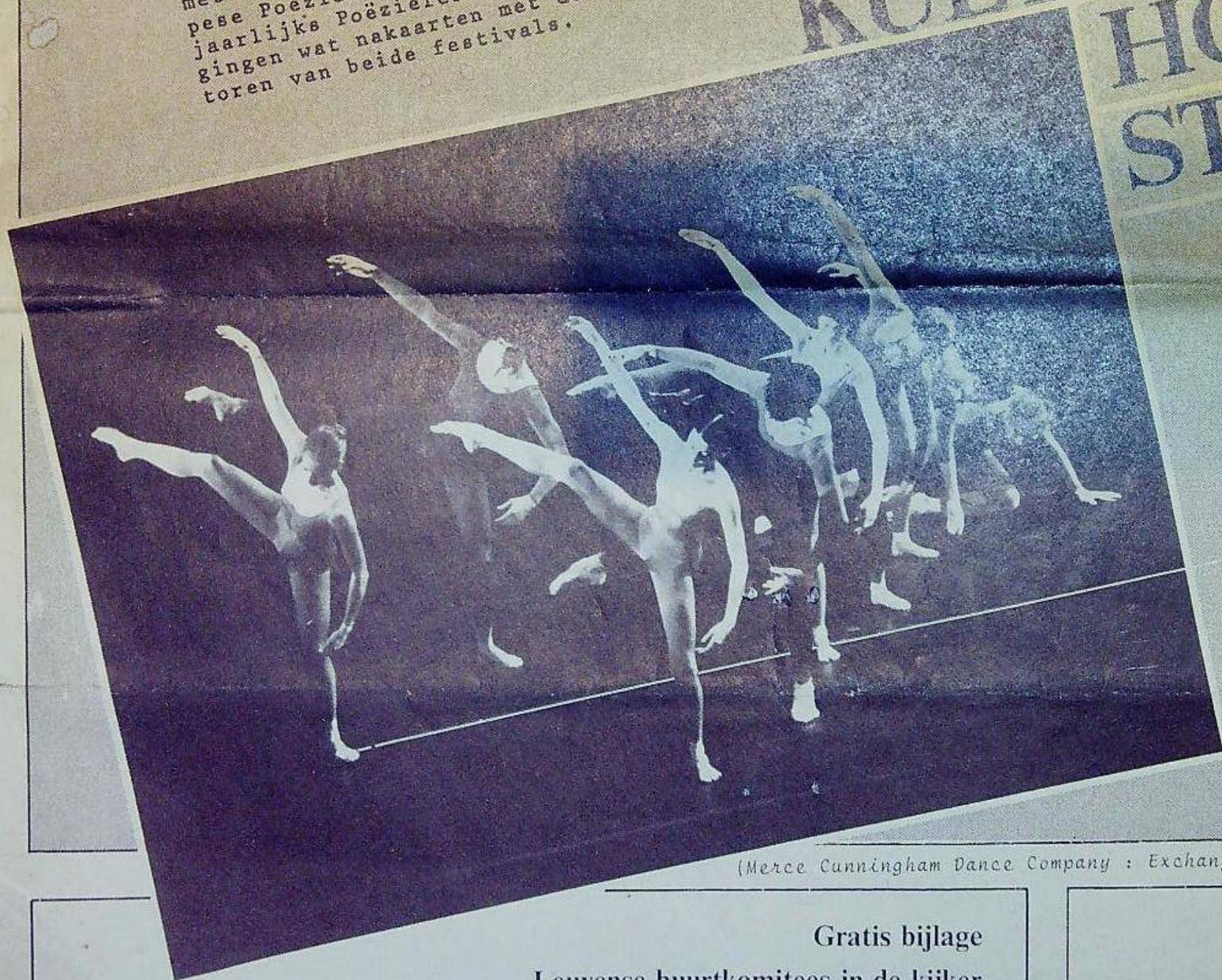
de groot-leuvense stadskrant
jaargang 6 maandelijks november 1983, nr. 9

v.u.: Toon Martens, Blijde Inkomststraat 115, 3000 Leuven

REDAKTIEADRES: BLIJDE INKOMSTSTRAAT 115, 3000 LEUVEN
TEL. 016/23.96.92 REK. NR. 001-0588401-24

Leuven stond tijdens de oktobermaand ontegensprekelijk in het teken van de cultuur. 't Stuc kwam voor de proppen met een heus dansfestival en de Europese Poëziebibliotheek was aan haar jaarlijks Poëziefestival toe. Wij gingen wat nakaarten met de organisatoren van beide festivals.

KULTURELE HOOG STAND JES

(Merce Cunningham Dance Company : Exchange. Foto : Lois Greenfield)

Gratis bijlage Leuvense buurtkomitees in de kijker

Deze maand een extra-bijlage over de Leuvense buurtkomitees. Wat brengt mensen ertoe zich te verenigen in een buurtkomitee? Welke moeilijkheden ontmoeten ze in hun werking? ... Alleszins een handige bijlage met contactadressen en ervaringen van al wie in Leuven in de bres staat voor zijn buurt.

Hopend op een constructieve
samenwerking
getekend,
Het Komitee

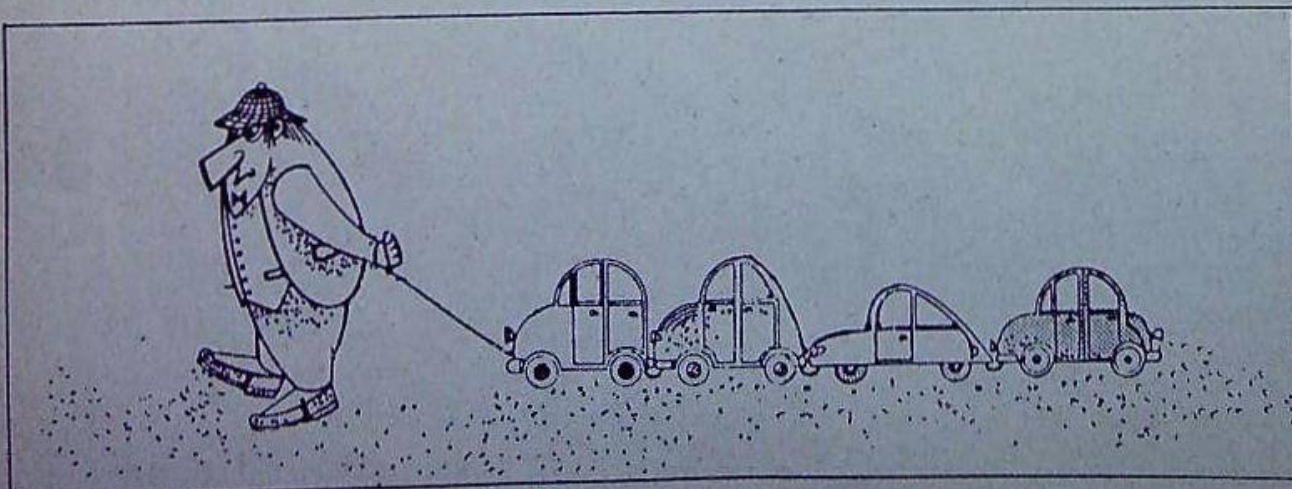
Nieuwsgierig ?

OP 'N DRAFJE

Dure parking

De politieverordeningen, aankoop van een politievoertuig en brandweermateriaal, stadseigendommen, de retributiereglementen, het werd allemaal vlot en zonder veel omhaal afgehandeld. Zelfs bij de begrotingen 84 van een drietal kerkfabrieken en bij de stadskasopneming 3e kwartaal 83 kwamen ditmaal geen kritische opmerkingen zoals we die gewoon zijn van Van Mellaert (SPE). Er werden voor bijna 12 miljoen leningen goedgekeurd voor het betalen van de erelonen van ontwerpers van het algemeen rioleringsplan, de riolering in de Vaartstraat en omgeving en de aanleg van een kollektor in de Schapenstraat. Van Mellaert vroeg zich af wat de uitvoering van deze werken dan wel zal gaan kosten. Maar de erelonen zijn volgens de burgemeester in overeenstemming met de normen van de hogere overheden. De begroting 1983 moet op last van de voorgedijverheid herwerkt worden en vergezeld gaan van een saneringsplan om de stadsfinanciën tegen 1987 in evenwicht te brengen. Daaraan zal een speciale raadszitting gewijd worden op 17 november. De voorgenomen aankoop door de stad van 83 ondergrondse parkeerplaatsen in een door Interleuven op te richten kantoorgebouw aan de Brouwersstraat bracht meer leven in de brouwerij. De voorziene kostprijs is 12 miljoen en dat zullen er volgens Van Mellaert wel 13 worden eer de werken uitgevoerd zijn. Voeg daarbij de 7 miljoen grondwaarde die de stad moet inbrengen en de 3 miljoen per jaar voor onderhoud, verlichting en dergelijke en dan moet volgens de berekeningen van Van Mellaert elke parkeerplaats 120 fr per dag opbrengen om uit de kosten te komen. De burgemeester acht een parking in die omgeving hoedanook noodzakelijk en schepen Wouters is er gerust in dat de nabijheid van het cultureel centrum en de klinieken voor een voldoende bezetting zal zorgen. Op vraag van Brepoels (SPE) vernemen we nog dat er momenteel geen besprekingen gaande zijn omtrent de ondergrondse parking van het Ladeuzeplein, alhoewel een promotor belangstelling heeft voor dit projekt.

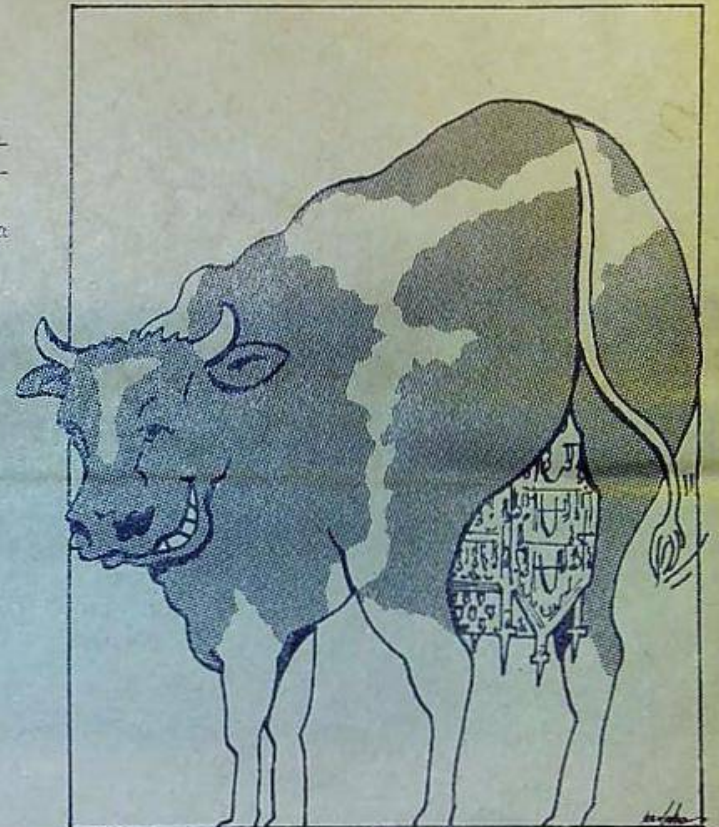
Niet minder dan 20 retributiereglementen moesten hernieuwd en/of gewijzigd worden. Er werden slechts enkele bemerkingen hierover gemaakt en een paar vragen gesteld. Er moest dus aan de lopende band gestemd worden en de burgemeester dreigde de tel kwijt te raken. Zelfs Tobback was er mee akkoord om alleen maar te noteren of er bij elke stemming een meerderheid vóór was in plaats van telkens de stemmen te tellen. Sommige van deze retributiereglementen werden éénparig, andere meerderheid tegen minderheid aangenomen.

Van Oud en Nieuw: Het Slachthuis

De stad wil eindelijk van het verlieslatende slachthuis af en zij zoekt een promotor die op gronden van de stad aan de Vaart te Wilsele een nieuw slachthuis wil bouwen in ruil voor het oude slachthuis aan de Kapucijnenvoer, de subsidies van de overheid en een deel van de huurgelden van de uitbater. De SPE maakt nogal bezwaar tegen de privatisering van het slachthuis dat in concessie zal gegeven worden. Vermits de promotor ook de uitbating moet garanderen zal hij ook een concessiehouder moeten zoeken en waar blijft dan de bevoegdheid van het college om de concessiehouder aan te wijzen? Bovendien zal het slachthuis moeten gebouwd worden naar de noden en wensen van de promotor en de door hem aangezochte concessiehouder zodat

bouwpolitiek, BPA, ruimtelijke ordening en zelfs de bestemming van de vrijkomende gronden van het huidige slachthuis (1,6 ha) in functie komen van de promotor en zijn kandidaat-concessiehouder. De SPE vraagt verder of er wel voldoende onderzocht is of er nood is aan een slachthuis en verwijst naar wat er in Anderlecht te gebeuren staat. Ook Agalev meent dat de zaak onvoldoende onderzocht is, vraagt te wachten op het BPA-Redingenhof waartoe het huidige slachthuiscomplex behoort, en vreest overdreven druk van de promotor op dit BPA. De VU heeft bezwaar tegen het goedkeuren van een promotieovereenkomst zonder dat de voorwaarden van het concessiecontract gekend zijn. Vandezande staat nogal huiverachtig tegen een concessie die onder druk van een promotor moet toegekend worden en vraagt waarborgen inzake volksgezondheid, hygiëne en tewerkstelling. Schepen Anciaux (PVV) zegt dat het openbaar karakter van het slachthuis zal behouden blijven ook al wordt de uitbating in private handen gegeven. Hij meent dat het nieuwe slachthuis een aanzet zal zijn voor de herwaardering van de kapaalzone waar iedereen bij elke gelegenheid op aandringt en hij verwacht dat andere, bijvoorbeeld vleesverwerkende bedrijven zullen aangetrokken worden. De voorwaarden, vorm en inhoud van het concessiecontract zullen door de gemeenteraad vastgesteld worden en de vleeskeurders zullen door het stadsbestuur aange-

steld worden in afwachting van de nieuwe wetgeving terzake. Verlinden (CVP) is van oordeel dat de promotieovereenkomst grondig besproken en bestudeerd werd en dat de stad geen enkel risico loopt. De bouw van het nieuw slachthuiscomplex, de terrein-aanleg en ook het BPA-Redingenhof moeten door de gemeenteraad goedgekeurd worden zegt hij. De promotor heeft daar dus niets mee te maken.

Ontwikkelingssamenwerking: we zijn op de goede weg

De stad stelt dit jaar 221.000 fr beschikbaar voor ontwikkelingssamenwerking. Daarvan wordt volgens het bestaande reglement 15 % besteed aan Leuvense instellingen die aan hulp en begeleiding doen in de derde wereld, 15 % gaat naar Leuvense ontwikkelings-samenwerkers en het overige (154.700 fr) wordt overgemaakt aan het Nationaal Centrum voor Ontwikkelingssamenwerking voor steun aan de projekten waarrond dit jaar de 11.11.11.-actie in Leuven wordt gevoerd. Rodts (Ag) dringt er op aan dat de stad er zou toe komen 0,1 % van haar begroting aan ontwikkelingssamenwerking te spenderen en ook Cockx (SPE) en Van Mellaert (SPE) vragen een verhoging van de bijdrage van de stad. Dat is natuurlijk een aangelegenheid waar niet schepen Mevrouw De Reycke (CVP) maar wel de ganse meerderheid moet van overtuigd worden. Ook de toelagen aan "sociale en liefdadige werken en instellingen" voor 1983 werden verdeeld voor een totaal bedrag van 936.208 fr. Hierbij waren er opmerkingen van Aerts en Van Zeebroeck (beiden SPE) omdat bepaalde instellingen voor gehandicapten buiten de prijzen vielen, maar dan blijkt dat het om scholen gaat en die kunnen volgens schepen De Reycke juist omwille van hun eigen statuut niet door de stad betoelaagd worden.

Libert (SPE) brengt de betoelaging van de opbouwwerken ter sprake. Waar vorig jaar nog 600.000 fr gelijkmatig verdeeld werd onder de 4 opbouwwerken werd het totaal bedrag nu teruggebracht op 340.000 fr, waarvan 300.000 fr voor de 3 opbouwwerken die gefusioneerd werden tot het Leuvens Opbouwwerk en slechts 40.000 fr voor buurtwerk 't Lampeke. Deze verhouding is volgens schepen De Reycke te wijten aan de betere - of minder slechte - financiële situatie van 't Lampeke ten opzichte van de andere opbouwwerken. De schepen hoopt alle betrokkenen rond de tafel te krijgen om de kritieke situatie op te lossen maar de indruk dat het jaareinde ook het einde van

het opbouwwerk in Leuven zou kunnen zijn blijft bestaan. Van schepen Sprockeels (PVV) vernamen we dat de werken aan de Oude Markt binnen de maand zullen beëindigd zijn tenzij het toenemend vandalisme nog meer stokken in de wielen zou komen steken. Op een vraag van Van Mellaert, die niet de snelheidsbeperkende maatregelen op de Holsbeeksesteenweg maar de manier van uitvoeren er van gevaarlijk achtte, antwoordde dezelfde schepen dat men nu niet moet komen klagen over maatregelen die ingegeven zijn door actiegroepen "die niet eens representatief zijn".

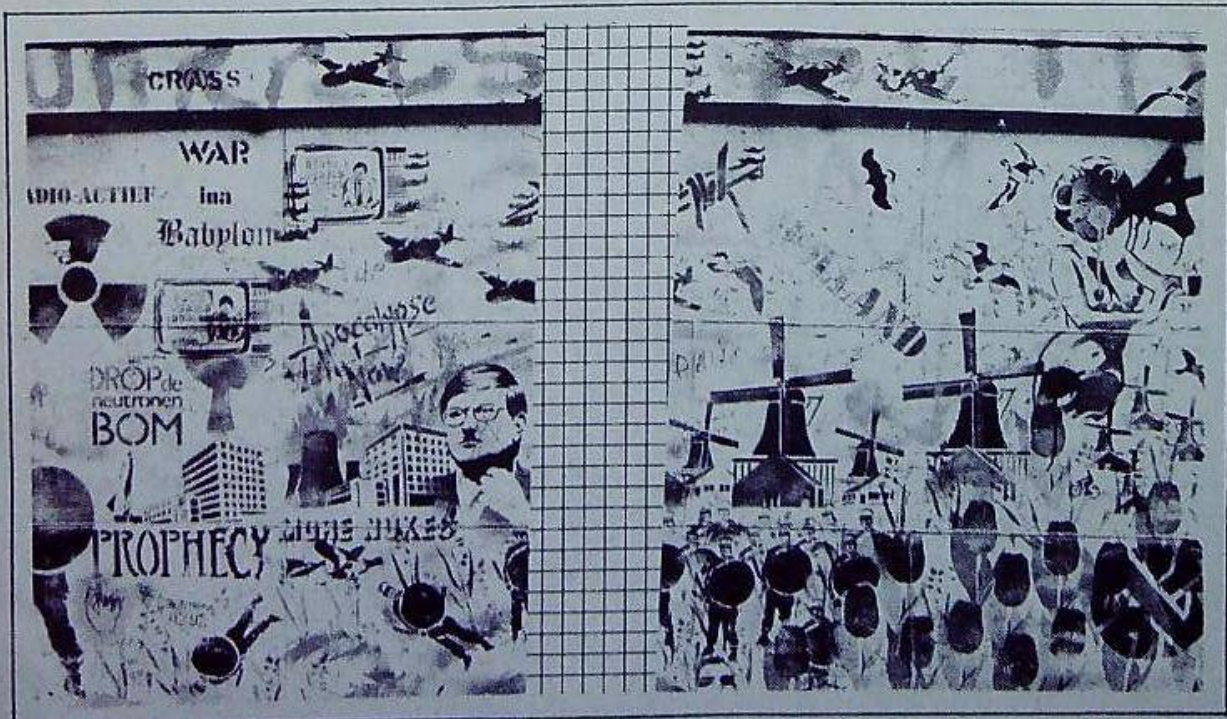

KOLLEKTIEF IN SOCIALISTISCH PERSPEKTIEF

In het eerste nummer van deze jaargang kon u lezen dat de "zwerwersoase" op zoek was naar nieuwe medewerkers. Deze oproep heeft aanleiding gegeven tot een samenlevingsexperiment dat de naam "kollektief in socialistisch perspectief" gekregen heeft. De initiatiefnemers behoren tot bewoners van de zwerwersoase en tot Kristenen voor het socialisme uit Leuven en Kessel-Lo. Het geheel van het kollektief omvat een vaste woonkern, een satellietgroep en een leefgroep zwerwersoase. Verduidelijken we dit even. De woonkern wordt gezien als een oefenplaats voor het samenleven met elkaar, gezamenlijk opvoeden van kinderen, als een bemoeidingsplaats op vlak van politiek engagement. De pijlers waarop deze woonkern zou gebouwd worden, omschrijft men als volgt:

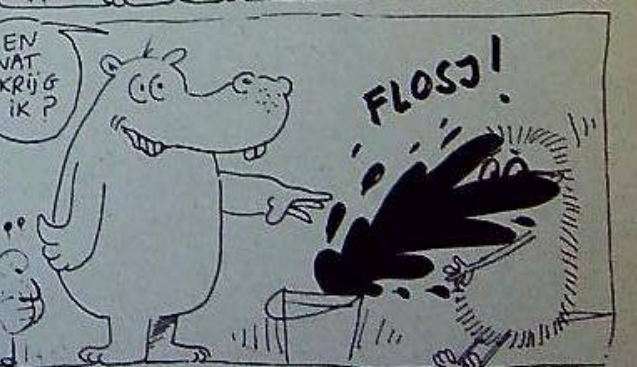
- socialisering van de beslissingsmacht. De beslissingen worden door heel de groep genomen en gedragen;
- gemeenschapsbezit en herverdeling van inkomens. Ieder beschikt over een vast bedrag per maand voor persoonlijk gebruik. Wat boven dit bedrag binnenkomt wordt afgedragen aan de gemeenschappelijke kas voor het ondersteunen van derdewereldprojecten en projecten in onze eigen streek;
- links politiek engagement in arbeidersbeweging, vredesbeweging en/of linkse politieke partijen en groeperingen;

d) zelfvoorziening. Vanzelfsprekend heeft dit te maken met gezonde voeding, gezond leefmilieu maar de zelfvoorziening wordt ook gezien als een verruiming van het begrip arbeid. Huisarbeid of thuisarbeid wordt in onze samenleving weinig gewaardeerd. Elk lid van het kollektief kan op die manier zijn inbreng doen, ook de thuisblijvers. Samen met een satellietgroep willen de mensen van de woonkern zich bevragen over hun engagement. Deze satellietgroep is een groep van gezinnen en alleenstaanden die niet tot de woonkern behoren maar die het experiment van dichtbij willen volgen en ondersteunen. Men hoopt dat het woonkollektief op zijn beurt bemoeidigend en inspirerend zal werken op de satellietgroep. Vanuit het woonkollektief zouden geregelde contacten onderhouden worden met de zwerwersoase om dit initiatief te helpen dragen en te bevorderen. Zeker in krisistijd is de behoefte aan kleinschalige opvang groot voor steeds meer mensen die naar de rand van de samenleving gedrongen worden. Kortstondige opvang, bijvoorbeeld weekendopvang, zou wel binnen het woonkollektief kunnen gebeuren. Wie geïnteresseerd is in dit samenlevingsexperiment kan nog steeds mee in de boot stappen want de start van het kollektief is voorzien rond begin september 1984.

Bel of schrijf naar
Jan Marcoux, Overhemstraat, 27, Melderdt (016/766024) of Jos Van Beek, Parkdreef, 43, 3030 Leuven (016/223115)

HET **DIJLEBAARD** VERKLAART:
de liberatoire onroerende voorheffing!

POEZIEFESTIVAL FEEST ZONDER VOLK

Een gesprek met *Jos Stroobants*, regisseur van het Festival. Eén van de vijf BTK-ers op de Europese Vereniging ter Bevordering van de Poëzie in de Blijde Inkomststraat. Gerund door Eugène Van Itterbeek. Een gesprek over het Festival zelf, uiteraard. Over de bijwijlen zeer geringe publieke belangstelling. Over festivalregie. En over een toekomst vol vraagtekens.

DP : We kunnen misschien beginnen met het programma. Op welke manier wordt zo'n Festival in mekaar gestoken ?

JS : Meestal wordt er vertrokken van een thema. Wat ligt er goed in de markt. Hoe kunnen we een interessant pakket bij mekaar krijgen. Da's één. Twee, dan gaat ge dus naar dichters zoeken. Wat Vlaanderen, Wallonië, Frankrijk en Nederland betreft beschikken we over mensen die dat gebied met kennis van zaken bestrijken, en zich niet zo zwaar kunnen vergissen. Wat betreft het Germaanse taalgebied zijn we aangewezen op anderen die ons verder helpen, op eigen lektuur en ook wel op een aantal eerder toevallige kontakten. Soms lukt dat en soms lukt dat niet. Dat is allemaal een kwestie van uw domein beter te leren kennen. En, na vijf jaar kennen we Europa nog niet goed genoeg.

DP : Wordt er aan prospectie gedaan ? Euitenlandse Festivals bijgewoond ?

JS : Eerder sporadisch. In Cambridge zijn we dit jaar geweest, en wat Poetry International in Nederland betreft, dat ligt dicht genoeg bij de deur om te weten wat daar gebeurt of niet gebeurt. Een aantal kleinere Franse Festivals kennen we ook. Maar ik vind dat er eigenlijk wel meer prospectie zou kunnen gebeuren. Het is natuurlijk ook een financieel probleem.

DP : Voor de keuze van de dichters werken jullie ook samen met ambassades ?

JS : Voor een aantal Skandinavische landen nemen we contact op met de ambassade, inderdaad. Voor Noorwegen gaat de keuze via de Noorse Schrijversvereniging, en die doen ons een suggestie. De samenwerking met de Ierse ambassade heeft ons dit jaar overigens Patrick Galvin opgeleverd, een hele goeie dichter. Maar niemand dringt ons iets op. De uitnodiging komt uiteindelijk van ons.

DP : Welke garantie hebben jullie dat zo'n Noorse Schrijversvereniging bijvoorbeeld representatief is ?

JS : Daar moeten we inderdaad voortdurend mee opletten. We leren elk jaar bij.

DP : Ik zie drie luiken in het voorbije Festival : colloquia, readings en ...

JS : ... spektakelachtige dingen.

DP : Vertel es iets over de colloquia.

JS : Colloquia richten zich naar wat ik zou noemen, zonder ironie, de specialisten. Een klein geïnteresseerd publiek dus. Dit jaar gingen ze over de doorwerking van de Romantiek in de hedendaagse Europese poëzie. Wie daar

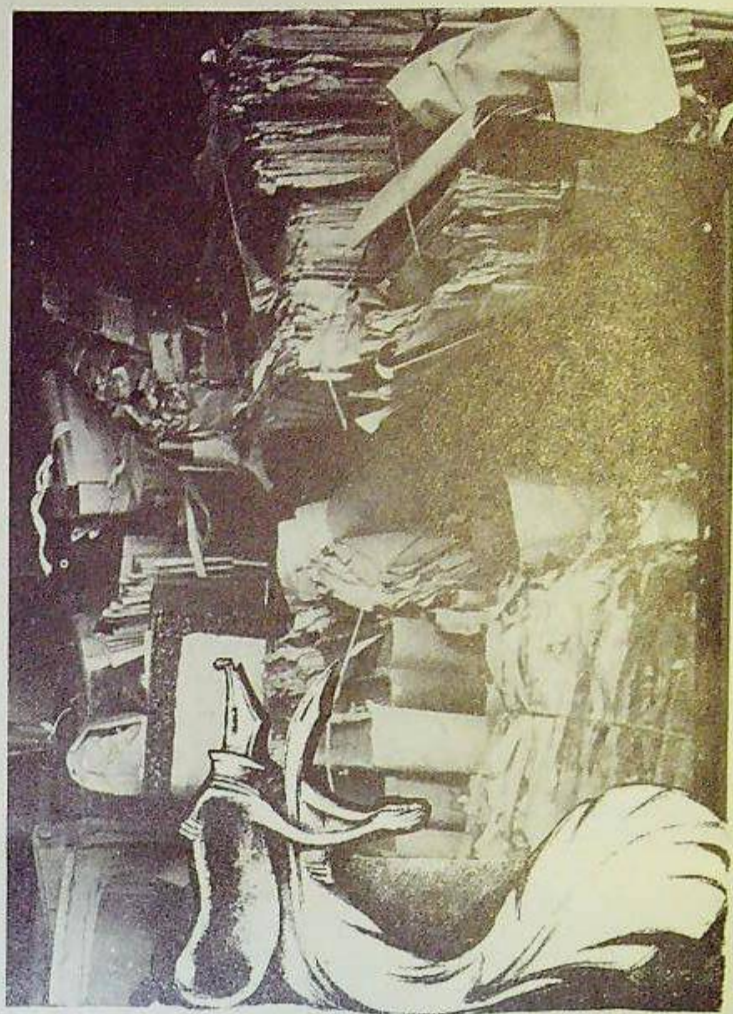

Jos Stroobants :
strakke regie.

op afkomt ? Dichters, essayisten. Af en toe zie je daar ook iemand van de universiteit. Die beroepshalve geïnteresseerd is. Maar studenten, die zijn daar gewoon niet, of toch nauwelijks. Je zou van een prof toch wel mogen verwachten dat hij zegt : ik laat mijn studenten komen omdat die of die dichter er is. Van een dichter krijg je informatie uit de eerste hand. Dat is toch de moeite om es een lesuur te laten vallen. De meeste proffen zijn vlees geworden bekrompenheid. Universiteiten zouden mensen moeten leren zelfstandig na te denken over een boel zo heterogeen mogelijke informatie. Maar haast iedereen zit verstrikt in zijn eigen vakgebied.

DP : Over naar de readings : twee met buitenlandse dichters en één met Nederlandstalige. De buitenlandse verliepen vlot, hadden kwaliteit en niveau, maar daar kwam dan geen kat naar toe ?

JS : De nieuwe formule die we uittestten is meegevallen. Eerst is de Nederlandse vertaling van de gedichten voorgelezen, daarna las de dichter zelf in de oorspronkelijke taal. Per reading traden ook minder dichters op dan vorig jaar. Dat bleek voor het publiek beter te volgen. Het helaas schaars opgekomen publiek. Ik denk dat veel mensen zich laten afschrikken door het talenprobleem. Ik vind dat trouwens een rem op heel het Festival.

Maar ik heb er geen oplossing voor. Ook niet te onderschatten is de vraag hoe populair die buitenlandse dichters zijn. Sorescu bijvoorbeeld, die nochtans bij Manteau in vertaling uitgegeven is. Ik had niet de indruk dat veel mensen speciaal voor hem gekomen zijn. In dat opzicht blijkt poëzie nog veel grenzen te kennen.

DP : Een mooie taak is hier voor jullie weggelegd. De Nederlandstalige reading had minder last van onbekende namen en kreeg meer volk. Maar voor wie niet op de eerste rijen zat was de klank onverstaanbaar, in het begin althans ?

JS : Dat ligt aan verschillende dingen. Ten eerste aan de zaal. Ik denk dat we de Gotische Zaal niet meer zullen gebruiken. Het is een hele lange zaal met een slechte akoestiek die moet overbrugd worden. Twee jaar geleden hebben we dat opgelost door de zaal in de breedte te gebruiken, maar dat mocht dit jaar niet van de stad. Ten tweede begon de avond met Miriam Van Hee, die bijzonder stil praatte. De vragen van het interview waren goed te horen, de antwoorden niet. Er kwam gewoon niets uit. René Gysemberg zat echt te trekken om die wat te laten zeggen. En dan hebt ge natuurlijk ook nog het probleem van het verkeer dat heel de tijd rond het Stadhuis blijft doorrazen.

DP : Waren de dichters gelukkig met die interview-formule ?

JS : De Vlamingen waren er niet happy mee. Luuk Gruwez heeft geweigerd, wat dan nog de verstandigste keuze was. Eriek Verpale probeerde zich te redden met ironie. En bij de exegese van Eric Derluyn verlieten mensen ontstemd de zaal. De Nederlanders hadden, ik zou haast zeggen uiteraard, geen bezwaar tegen een interview. Anton Korteweg, een man die blijkbaar de gewoonte heeft om met een publiek om te gaan, voerde een ware show op. Hoewel ik Gwij Mandelinck als dichter heel wat beter vond.

DP : Had jij, als regisseur van dit Festival, veel contact met dichters ?

JS : Ik heb geen vijf dichters van dichtbij gezien. Het kan ook gewoon niet. Vanaf het moment dat een programma gedaan is ben ik met het volgende bezig, loop ik te sleuren met klankkasten en lichtinstallaties. Ik vind dat soms wel erg, maar ja, dat

KULTURELE HOOGSTANDJES

blijkt er nu eenmaal bij te horen. Vanaf het moment dat het programma start heb ik het gevoel, ja, laat ze maar komen. Ik heb de wegen aangelegd, zij moeten er maar over lopen.

DP : De regie gebeurt totaal buiten de dichters om ?

JS : Ja, niet helemaal, maar toch wel voor een groot deel. Het programma is gekonstrueerd op voorhand, zodat er wat afwisseling is tussen stemmen en talen. Maar het is wel zo dat ik in elk van die programma's tot op het laatste moment wijzigingen mogelijk laat. Ge kunt niet eindigen met een dichter die er niet is, bieveerbeeld.

DP : Nooit last van dichters die eens uit de band willen springen ?

JS : Nee, nauwelijks. Een dichter heeft me laten weten dat hij niet als slot van het programma wou optreden. Maar voor de rest, nee, dat doen zij niet. Het is wel zo dat op voorhand met de dichters persoonlijk contact wordt opgenomen, iemand anders doet dat, zodat ze vooraf weten hoe het programma verloopt, en wat er van hen verwacht wordt, zodat ze de kans hebben om daarop in te spelen. Moeilijkheden hebben we daarmee niet gehad. Vorig jaar wel.

DP : Welke ?

JS : Ja, Padron is wel eens woedend weggelopen omdat hij niet genoeg voor mocht lezen naar zijn goesting.

DP : Droom je wel eens over een ander soort Festival ?

JS : Ik lig in elk geval niet wakker van de gedachte hier in Leuven een soort Poetry International op te voeren. Ik geloof evenmin in de formule van de Nacht/van de Poëzie.

DP : Daar kwam toch volk op af.

JS : Ik vind dat je het beter kleiner kunt houden. Poëzie blijft toch altijd een vorm van communicatie tussen een luisteraar, die als individu luistert, en een dichter, die als individu spreekt. Maar goed, waar we nu zitten is echt wel het andere extreem. Daar moeten we dringend wat aan gaan doen.

DP : Aan jullie publiciteit, bedoel je ?

JS : Ja. We zijn er tot nu toe niet in geslaagd om ons Festival op een adequate, zeg maar professionele wijze te verkopen. We moeten een nuchtere, anti-poëtische geest vinden die de zaken aan de man kan brengen. Binnen een opgezet kader kan er ook met vrijgestelden van stempelcontrole gewerkt worden. Ook onze public-relations naar de grote pers toe laat te wensen over. Hoewel alle kranten twee keer aangeschreven zijn, heb ik haast geen journalisten gezien. We zijn het meest gesteund door de lokale radio's (Scorpio en Sinjaal) en door de reclamebladen. Voor de rest hadden we dit jaar nog het bijkomende probleem dat de affiches, waarvoor de opdracht nochtans op tijd was doorgegeven, slechts een kleine week voor het Festival gedrukt waren. Ook onze folder moet ruimer worden verspreid. Het is uiteraard alweer een kwestie van financiën.

DP : Worden dichters voor hun optreden vergoed ?

JS : Reisonkosten, logies en maaltijden betalen wij via subsidies van het Commissariaat-Generaal voor Internationale Culturele Samenwerking. Ze krijgen dus geen honorarium, maar worden indirect voor hun aanwezigheid vergoed. We staan dus machteloos als iemand eerst schriftelijk toezegt te komen, en het dan laat afweten. Het geval Gustafsson dit jaar was typisch. Hij had zijn essay en zijn gedichten al opgestuurd. Drie weken

Hanny Michaelis (Ned.) : volleerde radeloosheid.

Gwij Mandelinck : waar Vlaanderen trots op is.

voor het Festival krijgt hij een belangrijke internationale onderscheiding: de Europaprijs voor het Essay. En een week later krijgen we te horen dat hij niet naar Leuven komt, wegens plotse aanbiedingen uit Amerika. Ik vind dat erg. Het getuigt van weinig begrip voor de zaak. Het is niet direkt mijn genre om dichters onder kontrakt vast te leggen. Uiteindelijk is zo'n Festival een unieke kans voor hen om zichzelf te verkopen, bij wijze van spreken.

DP : Elk jaar zoek ik vruchteloos naar een boekenstand met bundels van de aanwezige dichters...

JS : Ja, dat ligt aan verschillende dingen. Wij geven jaarlijks een eigen bundel uit, met alle essays en gedichten, ook vertalingen. Daarnaast is er een boekenstand met werk van de Leuvense Schrijvers Aktie (LSA). Tenslotte vragen we elk jaar het Poëziecentrum van Gent, terzake meer gespecialiseerd dan wij, om met zo'n stand te komen. Dat is dus ooit eens gebeurd. Tenslotte hangt het er ook van af of die buitenlandse dichters in ons land gedrukt ter beschikking zijn.

DP : Waarom vraag je gewoon de dichters niet om bundels mee te brengen ?

JS : Dat zou kunnen, ja. Maar het is dan toch weer een hele winkel die ge moet maken.

DP : En een konkurrent voor de boetiek van de LSA.

JS : Niet bepaald. We zijn van plan om er volgend jaar iets aan te doen.

DP : Overigens vind ik de bundel, de bloemlezing die jullie zelf uitgeven meer dan de moeite waard. De vertaalde gedichten worden naast de originele afgedrukt, en vaak gaat het om nog niet eerder gepubliceerd werk. De essays bevatten een schat aan informatie. En de prijs van de bundel is ongetwijfeld democratisch te noemen. Een verdiende pluim.

JS : Geen enkel ander festival doet ons die heksentoer na. Het slorpt enorm veel tijd en energie op om de bundel jaarlijks vóór het Festival klaar te krijgen. Maar het geeft dan wel voldoening, ja. Voor het publiek is het ook handig een instrument te

hebben om het Festival beter te kunnen volgen. En, niet alleen de bundel is betaalbaar voor iedereen. Ook onze toegangsprijzen zijn bewust laag gehouden.

DP : Dat klopt. Wat zijn de toekomstplannen van de Europese Vereniging ter Bevordering van de Poëzie ?

JS : Er staan nog een paar vertaalprojecten op het programma. Voorts hebben we ons driemaandelijks Tijdschrift voor poëzie dat aan zijn tweede jaargang bezig is. Het is ook de bedoeling, als het financieel haalbaar is, om volgend jaar een aantal Afrikaanse dichters naar hier te halen. Rond een breed thema : "Ontwikkeling, cultuur en poëzie". Breytenbach zou komen en Léopold Senghor. Maar de toekomst van het Festival, ik weet dat gewoon niet.

DP : Hangt dat af van de erkenning door het Europese Parlement van Leuven als Europese Poëzestad ?

JS : Dat hangt van honderdduizend dingen af. Vooreerst van onszelf en van onze public-relations. Dat hangt af van de subsidiëring naar het Festival toe. Blijven onze sponsors bereid om sommen geld, hoe goedkoop we ook zijn, erin te pompen ?

DP : Namen ?

JS : Die staan op de folder : ABB, Raiffeisenkas en Noordstarfonds. Ook de adverteerders in de bloemlezing. Dat zijn aanzienlijke sommen. Verder de subsidies. Stad Leuven steunt ons materieel. Gebruik van zalen en zo. De Europese Commissie en het Ministerie van Cultuur. Verder ook nog ambassades. Alleen de Nederlandse ambassade laat het afweten.

DP : Geen loonkosten ?

JS : We hebben niemand in vaste loondienst. Vijf BTK-ers en één vrijgestelde uit het onderwijs. Dat is een probleem. Iedereen weet dat het BTK-systeem wordt afgebouwd. De vrijwilligers die meewerken doen het helemaal gratis, belangeloos en voor niets.

DP : Het eerste lustrum van het Europese Poëziefestival is hiermee afgesloten ?

JS : Ik vond het, qua inhoud en organisatie, een goed Festival.

DP : Wij leven van de poëzie, Jos.

KLAPSTUK

EEN UITGELEZEN DANSINDRUK

(Ilka Doubek : Solo Tanz Abend. Foto : Virginia Smith)

Lea Winkeler werkt in BTK-verband op 't Stuc (Studenten Cultuurraad) en was één van de spilfiguren waarrond de organisatie van Klapstuk '83 verliep. De aange-
wezen persoon om wat na te kaarten, zo leek het ons. Een cijferdans op het eerste gezicht. Maar verder ook alles over de slapeloze nachten van Merce Cunningham in Leuven. En waarom Jan Fabre niet zonder zijn parkieten kon. U leert de mens kennen achter de artiest, in dit interview.

DP : Het Klapstuk is een succes geworden ?

LW : We hadden het zelf niet verwacht, eigenlijk. Als het liep zoals we gepland hadden, en dan moest het al goed lopen, dan zaten we met een verlies van 500 000 frank. Dat is wel tamelijk spannend om op die manier te beginnen. (lacht) We rekenden, in analogie met het Kaaitheater (Brussel), op een zaalbezetting van 50% of 5000 betalende toeschouwers. Het zijn er uiteindelijk bijna het dubbel geworden. De eindafrekening is nog niet gemaakt, maar ik denk dat de balans ongeveer in evenwicht zal zijn.

DP : Een cijferdans. Hoeveel kostte het Klapstuk ?

LW : Zowat vijf miljoen. De hoofdbroking naar het artistiek budget, zo'n 3 miljoen. Merce Cunningham Dance Company alleen kostte ons voor drie voorstellingen bijna anderhalf miljoen. Daarnaast de publiciteit, ongeveer een half miljoen. Geen slechte investering, achteraf bekeken. De helft van onze publiciteit zat in de folder die op 40 000 exemplaren tot in Nederland toe verspreid is. De techniek, ook een half miljoen. Belichting is bij dans enorm belangrijk. De rest ging naar het nachtprogramma, de Astaire-Rogers retrospectieve, vervoer, hotels, prospectie enz.

DP : Daartegenover staan de inkomsten ...

LW : ... die ge kunt onderverdelen in 3 categorieën: een groot deel subsidies, een groot deel eigen inkomsten en een beetje sponsoring. Onze grootste subsidiënten waren uiteraard het Festival van Vlaanderen (1,2 miljoen) en het Commissariaat-Generaal voor Internationale Culturele Samenwerking (een half miljoen), zonder de ambassades te vergeten. Eigen inkomsten ook zowat twee miljoen. En dan de sponsors. De Lotto heeft daar bijna 250 000 frank in gepompt. Die maken tegenwoordig reclame "65% van de Belgen is onbewust mecenas". Wij zijn ons daar dus zeer goed bewust van ... (lacht).

DP : De Standaard heeft de week vóór het Klapstuk elke dag goed gedocumenteerd, vrij theoretische artikels over aspecten en vertegenwoordigers

van de post modern dance gepubliceerd. Tijdens het Klapstuk zelf liet de geschreven pers het grotendeels afweten.

LW : Daar hadden wij ook voor gevreesd. In België zijn er geen dansrecensenten. De laatste twintig jaar viel er hier rond dans ook zo weinig te beleven. Ik denk dat het niet zo gemakkelijk is om dans in woorden neer te leggen. Merce Cunningham bijvoorbeeld, die wil bewust niets vertellen, die wil puur lichaamsbewegingen visualiseren in zijn choreografie. Wat mij opviel was dat er tijdens het optreden van zijn groep elke seconde een kunstfoto kon gemaakt worden. Dat was allemaal zo bestudeerd en zo afgewogen. Er stak daar geen arm of geen been in de verkeerde richting. Als je dat bekijkt, dan is dat eigenlijk een vorm van genieten die zuiver esthetisch is ...

DP : ... of koud ...

LW : ... koud, dat hangt ervan af; als ge daar gevoelig voor zijt, dan krijgt ge daar ook warm van. (lacht) Maar het is inderdaad zo dat ge dan niet meer naar mensen kijkt die aan het dansen zijn, maar naar lijnen. Iets abstrakts.

DP : De tegenpool van Cunningham binnen het Klapstuk was o.a. het Duitse danstheater. Ik voelde mij daar meer bij betrokken, als toeschouwer. De manier waarop Folkwang Tanzstudio eigenlijk toegeeft dat ze verankerd zijn in een traditie waartegen ze zich konstant afzetten.

LW : Ik vond het te teatraal. Maar ge kunt er als toeschouwer natuurlijk van alles in zien.

DP : Over toeschouwers gesproken, gingen de artiesten kijken naar mekaar's voorstellingen ?

LW : Een verstandig artiest doet dat zeker. De groep May B. is recht uit de douches naar Susanne Linke gaan zien. Carlotta Ikeda ging naar Rosas kijken en omgekeerd. Hetzelfde met Merce Cunningham en Dana Reitz.

DP : Vertel es wat meer over de artiesten.

LW : De Merce Cunningham Dance Company, dat zijn schatten tot en met. Nog nooit zo'n vriendelijke Amerikanen tegengekomen. (lacht) Cunningham had wel niet kunnen slapen in zijn hotel Professor (Naamsestraat) wegens academisch lawaai afkomstig van schachtendopen. Hij was wel wat lastig, maar dat viel nog mee. Er is in Leuven overigens een enorm klein aanbod van goeie hotels. Bovendien hadden we nog de pech dat er een kongres van kardiologen doorging en het ganse Binnenhof (hotel in de Justus Lipsiusstraat) afgehuurd was voor die periode. En dat is eigenlijk het enige hotel waar ge Cunningham en Cage kunt stockeren zonder het schaamrood op uw kaken te krijgen.

DP : Geen lastige klanten ?

LW : Jan Fabre zeker. Die is, in plaats van zijn normale voorstelling te geven, gestopt na een halfuur. Dan begon hij recensies te lezen. Er zijn een aantal mensen die hun geld teruggevraagd hebben. Wij, als Stuc, hebben ons gedistantieerd van zijn gedoe. Ik denk dat Fabre er niet goed tegen kan dat de smaakmakers-recensenten zijn tegendraadsheid hebben gekonsa-
kreerd. Dat ligt zwaar op zijn maag. Maar die 200 toeschouwers zijn er he'slachtoffer van, en dat vind ik niet fair.

KULTURELE HOOGSTANDJES

DP : Een ogenblik dacht ik nog: Het Klapstuk wil zijn rel ...

LW : Nee, helemaal niet. Wij hebben er niet om gevraagd. Het initiatief kwam totaal van zijn kant. Hij had ons wel verwittigd dat het een onvergetelijke voorstelling zou worden, maar wat dat precies zou inhouden had hij niet verteld. Pittig detail: het verhaal van de parkieten. Tijdens de voorstelling gebruikt Jan Fabre een 5-tal parkieten. Eén van de toeschouwers heeft die tijdens de omstrede voorstelling ontvoerd. Hij zal gedacht hebben: ikke mijn geld kwijt, gijle uw parkieten kwijt. Maar de volgende dag trad Fabre opnieuw op en had zijn parkieten nodig. Wij er nieuwe gaan kopen, en plots brengt die gast de ontvoerde terug. Zo hebben we nog een week met vijf parkieten op het bureau gezeten. Gezellig! Uiteindelijk heeft Fabre ze overgenomen. Als reserve.

DP : Om nog even op de organisatie terug te komen. Ik lees in de programma-brochure: Klapstuk, onder de auspiciën van de Stad Leuven. Twee jaar geleden vond Stad Leuven nog dat 't Stuc een regionale uitstraling had en dus niet uit de stedelijke subsidieruif mocht meeëten. De koele betrekkingen zijn sindsdien ontdooid?

LW : Dat is een kritische vraag zeker? (lacht) Maar je hebt gelijk. Er is een doorbraak gekomen. We zijn vroeger nooit erkend door de Culturele Raad van Leuven, omdat we, door ons hoog aantal activiteiten, zeggend met de meeste subsidies zouden gaan lopen. Via de bekende lange arm zijn we deze keer direkt bij Vansina geraakt. Het Festival van Vlaanderen had dit jaar ook minder klassieke voorstellingen in Leuven geprogrammeerd. Dat is ons geluk geweest, het zal ook wel de doorslag gegeven hebben. Uiteindelijk kregen we de Stadsschouwburg gratis voor tien voorstellingen. Het procent op de recette moesten we ook niet betalen. En bovendien is de klank- en lichtinstallatie er helemaal vernieuwd, zodat we ook geen extra belichtingskosten hadden. We schatten de inbreng van de stad Leuven op een miljoen. De samenwerking gaat overigens ook na het Klapstuk verder. We brengen nog Radeis, Jozef van den Berg en Globe in de Stadsschouwburg.

DP : Dat heeft al het te verwachten kwaad bloed gezet bij sommige Leuvense amateurgezelschappen?

LW : Da's ergens te begrijpen. We hadden de Stadsschouwburg in maart al voor drie weken in oktober geblokkeerd. Maar als we een relevant artistiek programma als Klapstuk in mekaar steken, dan moet er in Leuven toch één fatsoenlijke zaal zijn waar wij dat kunnen presenteren. En als het niet in de Stadsschouwburg kan, waar kan het dan godverdikke wel?

DP : Jullie werken nu samen met erkende instellingen, met ambassades, met het Kapitaal. Geen schrik om er afhankelijk van te worden?

LW : Dat zijn we dus al. Als al die kranen worden dichtgedraaid, dan staan we op straat. We kunnen er niet zonder. Maar tot hiertoe betekende dit geen rem op onze programmatie. Het is nog altijd zo dat wij aan prospectie doen en dat wij de namen voorstellen. En als zij dan willen subsidiëren of sponsoren of ondersteunen, zoveel te beter.

DP : Zijn er, naast al die illustere geldschietters en onbewuste mecenasen, nog andere nobele onbekenden bij het Klapstuk betrokken?

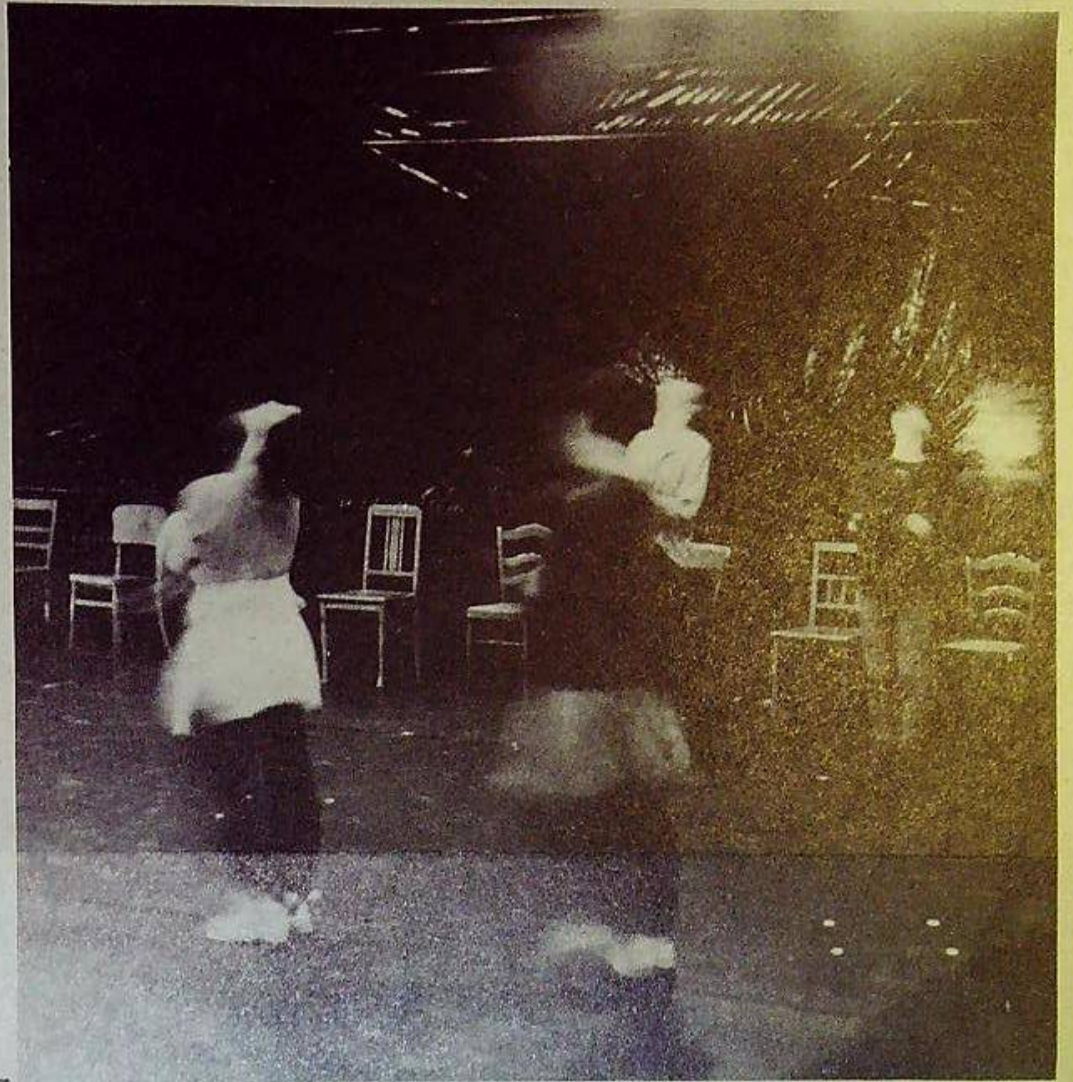
LW : Ja, en dat valt ook wel te onderstrepen. Er zijn een 20-tal vrijwilligers op afgekomen, die zich bijna

Rosas danst

rosas

Foto :

Kristin Daels

een ongeluk hebben gewerkt en er geen rotte sol voor kregen. Het is niet zuiver op de graat, mensen die veel verantwoordelijkheid dragen, geen kontrakt te kunnen geven. Ge zit ergens ook met een moreel probleem: ge legt op die mensen een bepaalde druk zonder betaling. Ze hebben in elk geval een gans Klapstuk voor niets kunnen zien.

DP : Wat van de betalende toeschouwers niet gezegd kan worden. Jullie leken me nogal prijzig, in tegenstelling tot het traditionele Stuc-goedkoop en kwaliteit. Vooral in de Stadsschouwburg vielen de prijzen tegen: een goede plaats kostte 400 frank.

LW : Op het Kaaitheater in Brussel, waar we ergens wel mee te vergelijken zijn, was de eenheidsprijs dit jaar voor alle voorstellingen 280 frank. Daarentegen kon je bij 2/3de van onze voorstellingen binnen voor 150 frank, als je een Stuc-steunkaart had (die steunkaart kost 200 frank voor een gans jaar). En tenslotte, zoals ik al zei, rekenden we bij aanvang op een verlies van een half miljoen. Het is dus niet zo dat we het publiek

hebben laten opdraaien voor het deficiet dat overbleef, na inbreng van subsidies en sponsors. Als iemand een ticket koopt, dan betaalt hij of zij ongeveer 2/5de van wat het geheel ons uiteindelijk kost. Dat lijkt me vrij democratisch.

DP : Een laatste vraag: de toekomst van het Klapstuk?

LW : Een eerste vaststelling: hoe geraken we uit het vaarwater van het Kaaitheater? Zij hadden hun programma april-mei van dit jaar, en dat is dus tweejaarlijks. Ten tweede zou het van onze kant een heksentoer vergen om tegen volgend jaar met hetzelfde niveau en hetzelfde budget een tweede Klapstuk te realiseren. De vraag is overigens of we dat wel zouden willen. We willen in elk geval een aantal losse medewerkers een kontrakt kunnen aanbieden. Dans lag dit jaar biezonder goed in de markt. Maar dat kan allemaal vlug veranderen. Het volgende Klapstuk kan net zo goed iets totaal anders worden. Eén zaak staat in elk geval al vast: met hetzelfde budget willen we dit niet meer overdoen.

De waanzin duurt voort

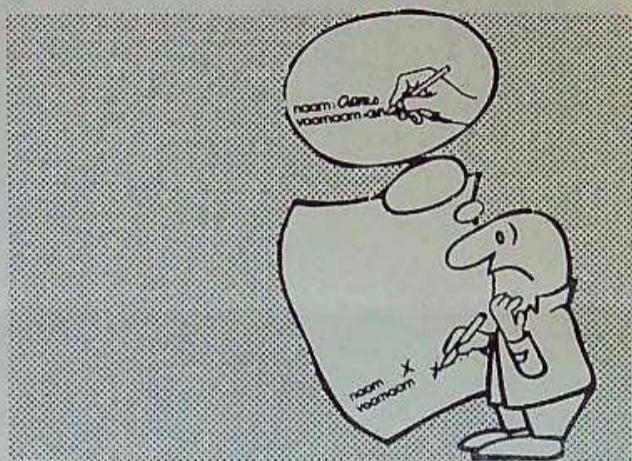

Leuven is met de afbraak van woningen in de Parijsstraat alvast weer een stemmig hoekje kwijt. Voor ons zeker geen voorbeeld van hoe je een centrum terug leefbaar maakt.

3 JAAR ALFABETISERINGSWERK IN LEUVEN

Op 8 september 1983 had de 17de internationale alfabetiseringsdag plaats. Dit initiatief van de UNESCO ging van start in 1966 met de bedoeling het analfabetisme en het alfabetiseringswerk in de kijker te stellen. Ook in België is het probleem van het analfabetisme een harde realiteit. Op vraag van de Unesco in 1962 stelde de toenmalige Belgische regering dat sinds de veralgemening van de leerplicht het analfabetisme in België niet meer bestaat. Van deze stelling is men schoorvoetend teruggekomen nu blijkt dat sinds 1979 reeds meer dan duizend mensen aan de slag gingen in de 27 alfabetiseringsprojecten die Vlaanderen ondertussen telt.

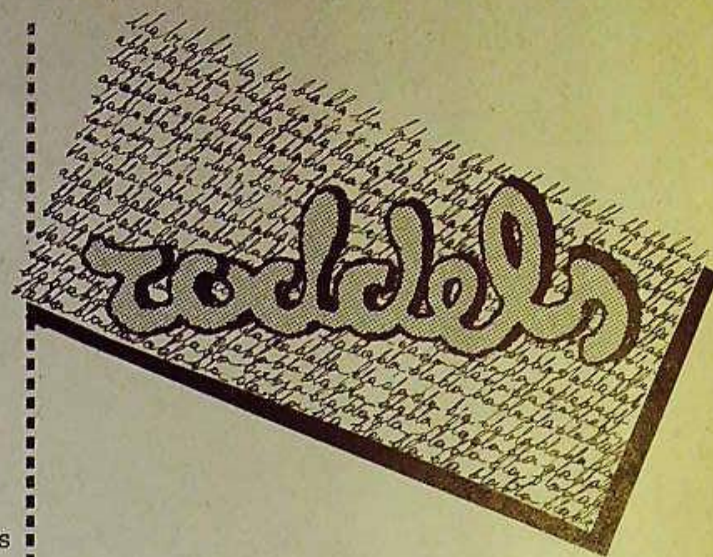
Uit onderzoek blijkt dat dit nog maar een klein deel is van het totaal aantal volwassenen die moeilijkheden hebben met lezen en schrijven. Dit aantal bedraagt ongeveer 6 % van de bevolking. Vlaanderen telt dus ruim 200.000 analfabeten. Naar aanleiding van voornoemde internationale alfabetiseringsdag heeft het Vormingscentrum Intermedium een brochure uitgegeven die een balans opmaakt van 3 jaar alfabetiseringswerk in het Leuvense. Momenteel leren zo'n 50 Leuvense mensen lezen en schrijven. Ze zijn verdeeld in 7 groepen en worden door een twaalfstal vrijwilligers begeleid. Een lees- en schrijfgroep werkt wekelijks twee uur, overdag of 's avonds. Het leren gaat over de alledaagse werkelijkheid van de deelnemers: over gezondheid, werken, wonen, sociale zekerheid, crisis.... Voor sommige mensen geeft dit groepensysteem problemen omdat het moeilijk te combineren is met ploegenwerk of onregelmatige werkuren. Maatregelen als betaald edukatief verlof, toepassing van de wet op kredieturen en sociale promotie kunnen hier verandering in brengen. Het wordt dan mogelijk binnen de werktijd en met behoud van loon deel te nemen aan lees- en schrijffactiviteiten. Naast deze algemene gegevens biedt de brochure ook een gedetailleerde kijk op de sociale situatie van de deelnemers; scholing en opleiding, sexe, leeftijd en beroepsactiviteit worden doorgelicht. Zo blijkt dat de grote meerderheid van de deelnemers uitsluitend de lagere school heeft afgemaakt en dat in tegenstelling tot wat vaak in de publieke opinie gesteld wordt de gemiddelde leeftijd eerder laag is. 64 % is jonger dan 40 jaar en het niet kunnen lezen en schrijven is niet het resultaat van onvolledig schoollopen of van oorlogsomstandigheden. Verder valt het overwicht van mannelijke deelnemers op en de grote groep vrouwelijke begeleiders. De beroepsactiviteit van de deelnemers verdient bijzondere aandacht: naast een opvallend hoog percentage dat tewerkgesteld is in de beschutte werkplaats, vervullen anderen ongeschoolde en eerder laag

gewaardeerde arbeid; men werkt in een snoepfabriek, een drukkerij, brouwerij, bij de bouw, in een metaalbedrijf, in een chemische fabriek, in de operatiekamer van een ziekenhuis, bij de spoorwegen of de gasmaatschappij; iemand is zelfs beroepsmilitair. Vooral vrouwen stellen het zonder beroepsactiviteit. De meerderheid van de betrokkenen woont in Groot-Leuven, een kwart woont in de randgemeenten en toch nog 26 % moet wekelijks verder dan tien km. om deel te nemen aan de bijeenkomsten. Het is een reëel verschijnsel in alfabetiseringsprojecten dat veel mensen die in een lees- en schrijfgroep van start gingen, na enige tijd wegtrokken om allerlei redenen. Door een extra inspanning is men erin geslaagd dit aantal afhakers terug te brengen van 1/3 tot 1/5 van de hele groep. Verder beklemtoont deze brochure de noodzaak van uiteenlopende wervingscampagnes (via jaarmarkten, media, welzijnsorganisaties, buurtwerken...) om zoveel mogelijk kandidaat-deelnemers aan te spreken. En natuurlijk wil Het Dijlepaard ook hier zijn steentje bijdragen en wij sturen alle geïnteresseerden naar:

Vormingscentrum Intermedium
en Het Kollektief Alfabetisering
Brabant

Coutereelstraat 52
3000 Leuven
Tel. : 016/20.15.82

Bal van de officieren

Op een lijst van het beschermkomitee van het bal van de officieren van het garnizoen Leuven vonden we volgende namen terug:

- De Heer Dokter E. ANCIAUX, Schepen;
- Mevrouw J. BOSQUET, Gemeenteraadslid;
- De Heer G. DOMS, Gemeenteraadslid;
- De Heer Dokter P. DE VLIES, Gemeenteraadslid;
- De Heer E. FEYFER, Gemeenteraadslid;
- De Heer A. FLOUR, Gemeenteraadslid;
- Mevrouw Th. GEELLEN, Schepen;
- De Heer W. KUYPERS, Kamerlid-Kwestor;
- De Heer M. LIETAR, Gemeenteraadslid;
- De Heer B. MASSART, Schepen;
- De Heer L. PIERCO, Schepen;
- De Heer R. VANDEZANDE, Senator;
- Mevrouw E. VAN HOVE, Schepen;
- De Heer A. VANSINA, Burgemeester van Leuven;
- De Heer T. WOUTERS, Schepen.

Toegegeven deze mensen werden in de lijst opgenomen omdat ze een gift gaven die tenslotte ten goede komt aan het MPI Ter Bank. Maar de vraag of dat ook niet rechtstreeks gestort kon worden is bij deze heren en dames blijkbaar niet opgekomen.

Wijgmaal aan de klagmuur

1 november betekende voor menig Wijgmalenaar een heuglijke dag, want Wijgmaal kreeg die dag een regelmatige busverbinding met Leuven. De bus maakt wel maar een korte rondrit door Wijgmaal maar ja, beter dat dan niks. 2 november werd een heel wat minder heuglijke dag want toen bleek dat je in Wijgmaal geen gebruik kon maken van uw rittenkaart (8 ritten voor 100 fr. of 12,5 fr./rit). Je betaalt 29 à 32 fr. om tot in Leuven te geraken. Neem je de bus echter aan de overkant van de vaart (op zo'n 5 minuten gaan) in Wilssele Hoek, dan kan je wel je rittenkaart gebruiken. Als reactie op deze absurde situatie werd een petitie (met 1100 handtekeningen) overhandigd aan de NMVB met de vraag de prijzen voor Wijgmaal gelijk te schakelen met de gangbare prijzen en de rondrit in Wijgmaal iets uit te breiden.

Het goede voorbeeld

Nu er plannen bestaan om de langparkeerders (o.a. werkparkeerders, studenten, ...) naar de rand van de stad te verwijzen, ziet men de privé-parkeerplaatsen als paddestoelen uit de grond rijzen. Paridaens heeft er al zo eentje in Redingenhof, Interleuven gaat een parkeergarage bouwen in de Brouwersstraat. Ook het stadsbestuur blijft niet achterwege. Tijdens de gemeenteraad van 10 oktober werd beslist aan de Bestendige Deputatie voor te stellen de parking voor het politiebureau op de Grote Markt te onttrekken uit het openbaar domein en op te nemen in het privé-domein van de stad. Omdat anders geen parkeerplaatsen kunnen voorbehouden worden voor leden van het stadsbestuur en politie.

het oog van het dijlepaard

LEUVEN 1914-1944

DAT NOOIT MEER!
GEEN RAKETTEN

SPE IN LEUVEN IN BELGIË IN EUROPA

